Ferdinando Frega – Nando the Scribe

THE AMERICAN EGGS

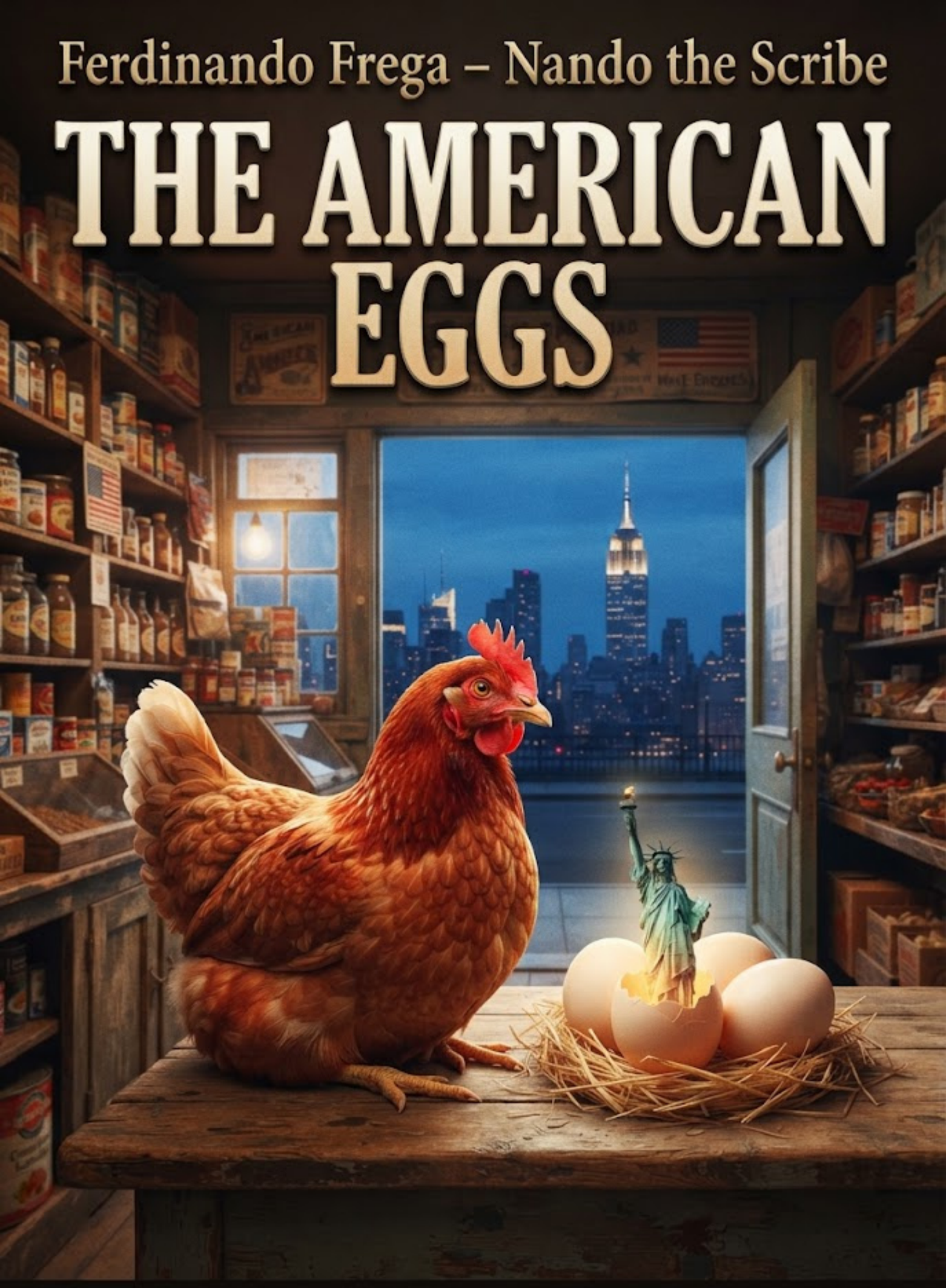

Gillettenarrative.com

A GILLETTE ÉS AZ AMERIKAI TOJÁSOK

GILLETTE TRAILER 16 — NANDO THE SCRIBE

A gép éppen leszállt. A feleségem és a lányom egyszerre volt hitetlenkedő és gyanakvó: egy új kezdet bizonytalansággá változott, és az, hogy annyi embert hallanak más nyelven beszélni, teljesen új volt számukra.

A New York-i JFK repülőtér fogadott minket. Nekem ez hazatérést jelentett – a földemre –, amely az identitás ígéretéből hódítássá és új távlattá vált.

Röviden: amikor a gólyának 61 évvel ezelőtt New Yorkban kellett volna letennie, elvakította és elbűvölte egy calabriai héja, és úgy döntött, hogy az Aspromonte hegyeinek lejtőin hagy. De az már egy másik történet.

Felvettük a csomagokat, és beszálltunk egy sárga taxiba. A sofőr megkérdezte, hová megyünk, én megadtam a címet. Aztán megkérdezte, honnan jövünk, és én eredetileg honnan származom.

Azt feleltem: „Queens, NY.”

Az út alatt teljes csend. Amikor megérkeztünk, megkérdeztem, mennyi a viteldíj: „Kártyával 22 USD; ha készpénzzel fizet, 14 USD.”

Barátságos szándékkal néztem rá, mire ő azt mondta: „12 évig dolgoztam Nápolyban, és megtanultam, hogy csak így tudom tovább fizetni a káros szenvedélyeimet. A csomagokról pedig láttam, hogy Olaszországból jön. Isten hozta New Yorkban.”

A ház új volt és szép, egyetlen bejárattal az utcáról, és csak néhány lépcsőfokot kellett megmászni. A két nő egymásra nézett, és a hallgatásukkal beszéltek – de én, a születésem óta beépített „női kódommal”, olvastam a tekintetük mögötti árnyalatokat és gondolatokat.

„Itthon vagyunk” – mondtam nekik. „Később elmegyek bevásárolni.”

Elmentem élelmiszert venni. Nem szeretem a szupermarketeket: a Walmart mindenkit szívesen lát, de a vásárlók drágán fizetnek a Walmartban. Az én beszállítóim továbbra is a kis helyi boltok, azok a helyek, ahol néhány szóváltás vagy egy tréfa révén valódi híreket gyűjthetek – és megírhatom az életemet.

„És tojást, Jack, hol vehetek frissen?”

„Az utca mögött van egy török, Kannak hívják. Van néhány saját tyúkja, amelyeket gondosan őriz. Nézd meg, van-e nála, amit keresel.”

Néhány lépés múlva odaértem. Még olaszul is beszélt – és ekkor kezdődtek a meglepetések.

Hátravitt a bolt hátsó részébe, hogy megmutassa a tyúkjait: csak kilencet számoltam meg, és az egyiknek a szárnyán egy folt volt az olasz zászló színeivel. Kíváncsian megkérdeztem, mit jelent.

Büszkén mondta: „Ő Camilla. Olaszországból jött, Nápolyból – a Forcella negyedből. A nagybátyám ajándékozta nekem. Csodálatos tojásokat tojik. Ezeket a tojásokat frissen meg lehet inni, nem kell megfőzni őket. A hölgyeimet soha nem etetem vegyszerekkel – csak természetes eleséggel, ahogy Törökországban szokás.”

Megkérdezte, szeretnék-e kóstolni, és persze elfogadtam: „Milyen jobb alkalom lehetne?”

Leültünk egy kis asztalhoz a boltban, beszélgettünk, és hozott nekem egy tányért három tojással.

„Most tojta őket az én Camillám. Nando, szerencsés ember vagy” – mondta.

Melegek voltak a kézbe véve. Megvártam, amíg leül, mielőtt folytattam a beszélgetést.

Megkérdezte, mit szeretnék inni. „Amerikai kávét, kérem.”

Elkezdtem kilyukasztani az első tojást – de nem lett lyuk. Megpróbáltam egy másikat, aztán az utolsót.

Mindhárom keményre volt főzve.

…Csoda. Amerikában voltunk.

Egy tyúk, amely eleve főtt tojást tojik – nem kell megfőzni. Nem mutattam sem meglepetést, sem riadalmat; csak megkérdeztem Kant, mennyiért adná el Camillát. Megkérdezte, miért.

Elmosolyodott: „Ízlettek a tojások?”

Azt mondtam neki, hogy a lányomnak szeretném ajándékozni, mert imádja a tyúkokat.

Magamban arra gondoltam: vagy egy milliós projekt… vagy egy csalás, amelyet még meg kell érteni.

Fizettem, elköszöntem, és elmentem. Senkinek sem szóltam semmit, de másnap visszamentem.

„Jó reggelt, Kan. Kaphatnék ma is néhány iható tojást?”

„Persze, ülj le. Máris hozom.”

„Szeretnék bemenni a tyúkólba, és egyenesen Camillától elvenni őket.”

„Sajnálom, Nando, de tegnap este megfőztük egy születésnapi bulira. De hozok neked másik tojásokat.”

Ugyanaz a szertartás, ugyanaz az asztal, ugyanaz a tányér: három friss tojás, ivásra szánva – de megint keményre főzve, evésre készen.

Fizettem, elmentem, és arra gondoltam: az amerikai álom.

Vagy talán… ő az, aki engem próbál megtalálni – és még mindig nem talált meg?

Isten hozott Amerikában

Nando